

DS I

72001 / 1

ko Rasčupanko

S. Vereš:

**ZLATNA KNJIGA
ZA NAŠU DJECU**

NAKLADA "NAŠA GRUDA"-ZAGREB

BR.

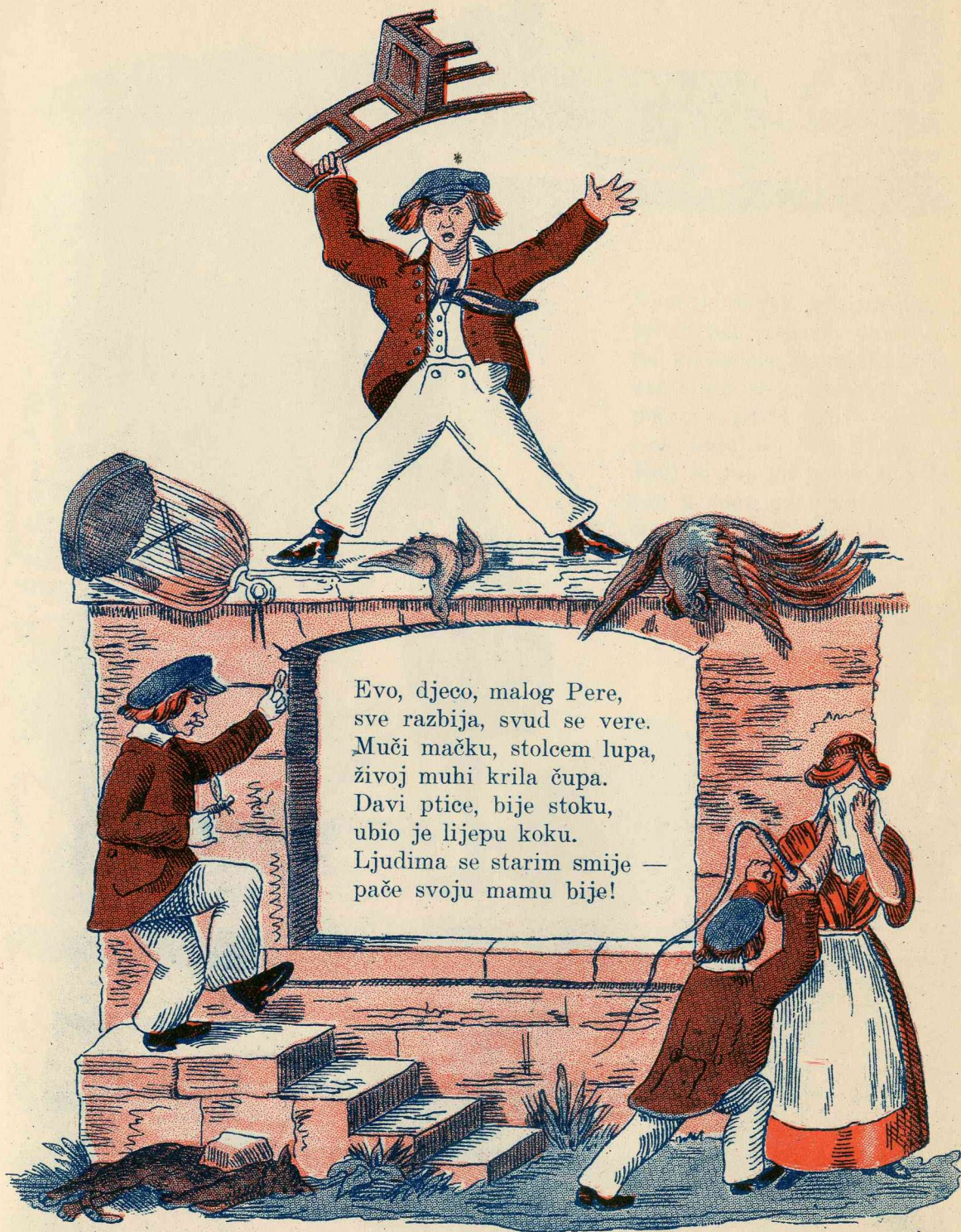

1.

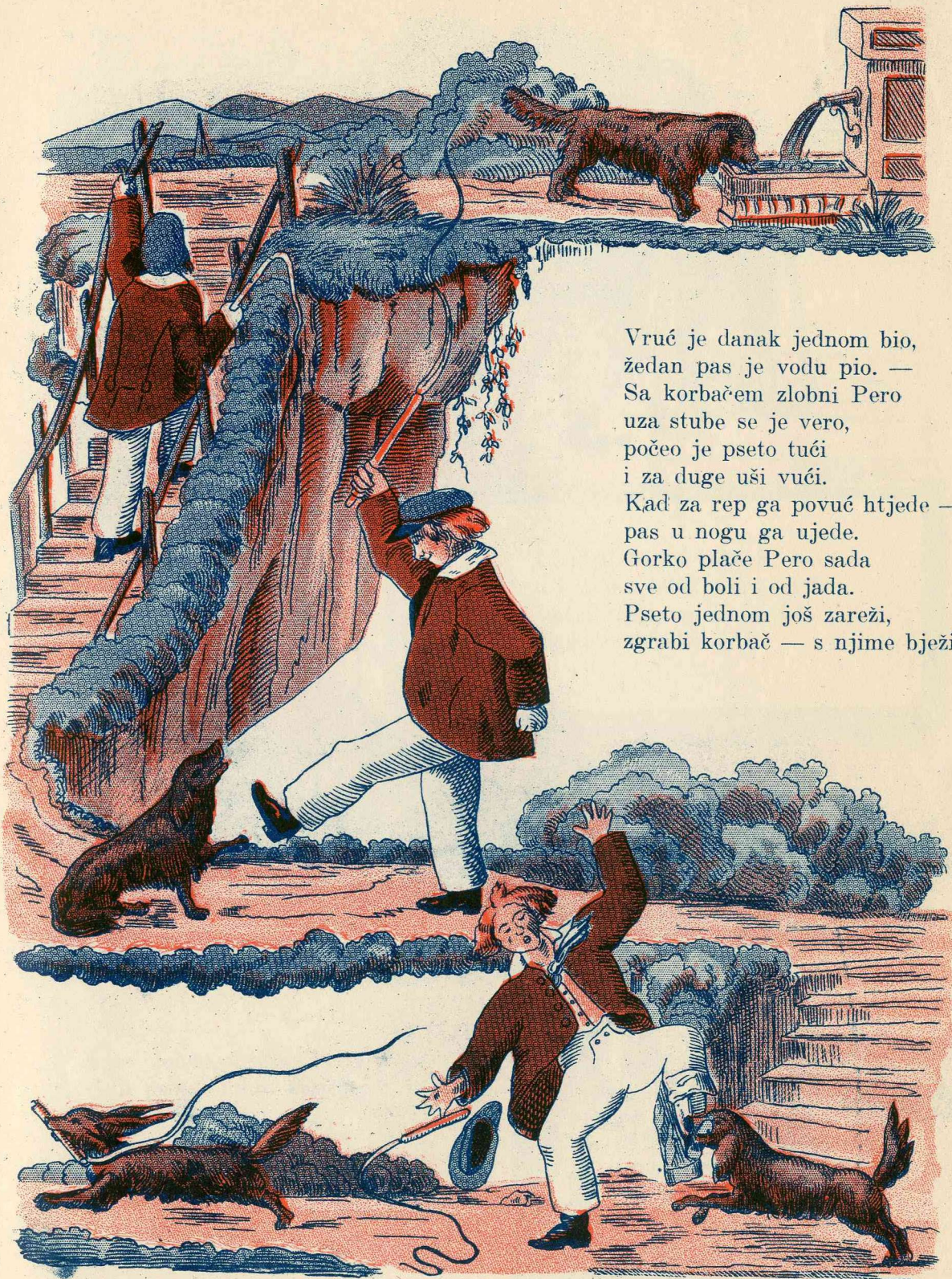

Pogledajte nečešljanca,
ljenivoga rasčupanca!
Kakve samo kose ima,
ko da čvorke plaši njima!
Ni nokata si ne reže,
svi od toga ježa bježe.
Svatko veli: — Gledaj Janka,
pospanoga Rasčupanka!

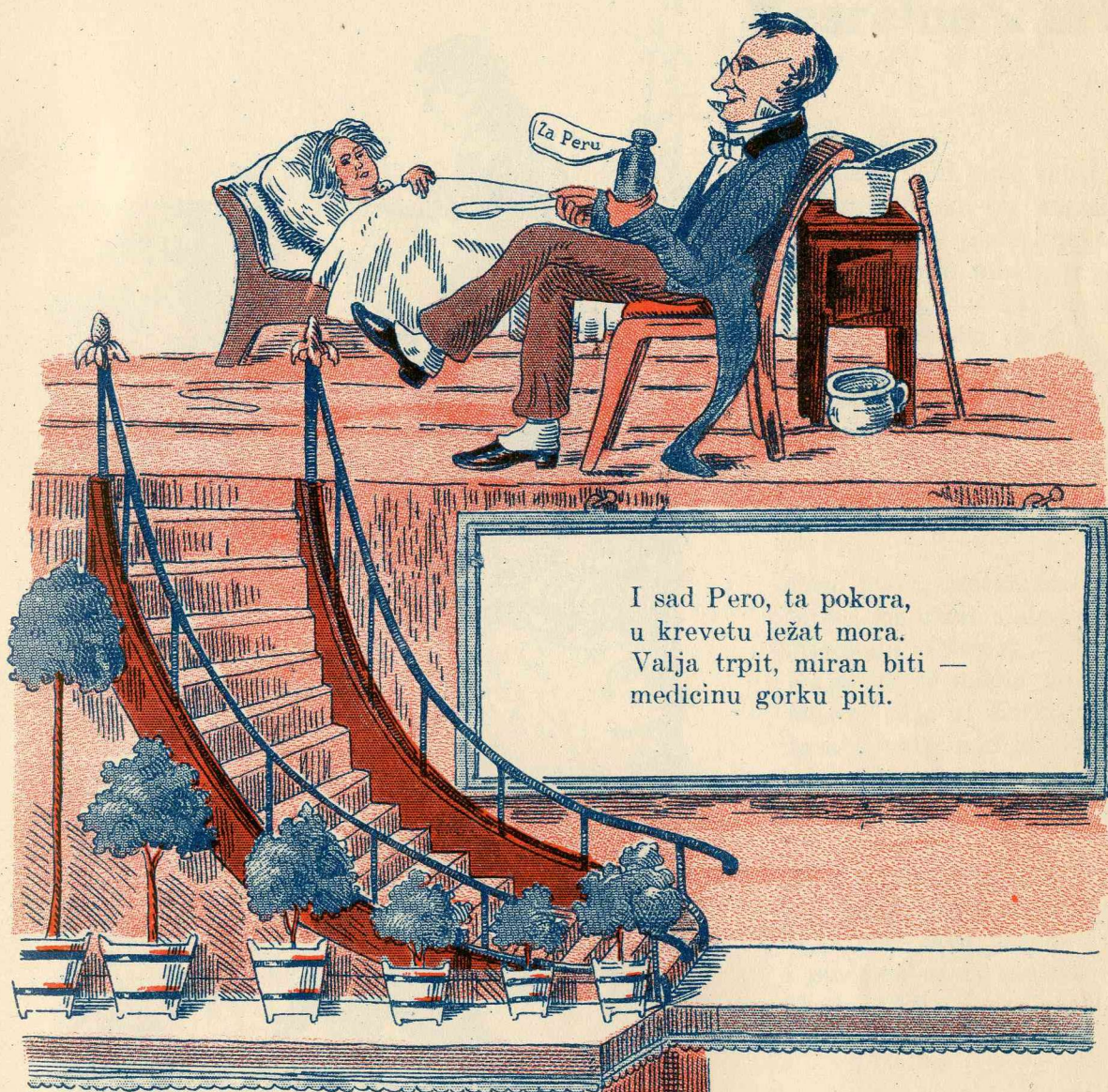
Pero Razbijalo.

Evo, djeco, malog Pere,
sve razbija, svud se vere.
Muči mačku, stolcem lupa,
živoj muhi krila čupa.
Davi ptice, bije stoku,
ubio je lijepu koku.
Ljudima se starim smije —
pače svoju mamu bije!

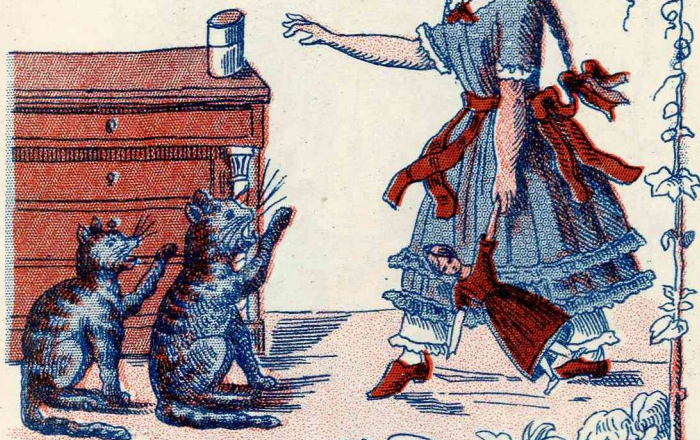
Vruć je danak jednom bio,
žedan pas je vodu pio. —
Sa korbačem zlobni Pero
uza stube se je vero,
počeo je pseto tući
i za duge uši vući.
Kad za rep ga povuće htjede —
pas u nogu ga ujede.
Gorko plače Pero sada
sve od boli i od jada.
Pseto jednom još zareži,
zgrabi korbač — s njime bježi.

A za stolom, mjesto Pere,
sjedi pseto, dobro zvijere;
kolačem se lijepo časti,
kobasicom bradu masti.
Kad je jednom sito bilo —
još je vinca k tome pilo.

Nesretna Zorka.

Zorka je kod kuće sama,
— otišla je na trg mama. —
Zorka skače, pleše, pjeva,
ko s proljeća mlađa ševa.
Svoju bebu baš kad mazi,
žigice odjednom spazi.
»Ah, što divno to će biti!
Sad ću jednu zapaliti!« —
— kaže Zorka i zapali,
— planu jarki plamen mali.

Cica, Maca, mačke male,
šapice su dizat stale,
mjaukale: »Nemoj Zorko!
Kajat bi se mogla gorko!
Mja-u! Mja-u! Zorko mala!
Igra s vatrom nije šala!«

Ali beba malo haje,
kad žigice jarko sjaje,
kada gore živo, jasno
i puckeću uz to glasno. —
Skače, pleše Zorka mala,
kao da je sve to šala.

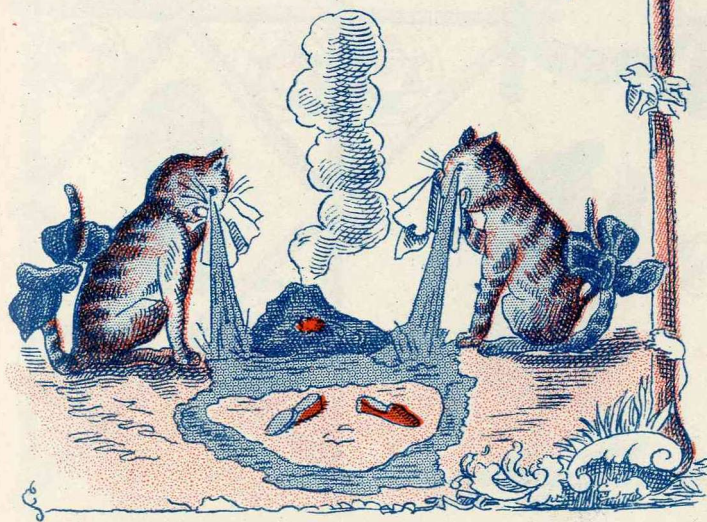
Cica, Maca, mačke male,
šapice su dizat stale,
mjaukale: »Nemoj Zorko!
Kajat bi se mogla gorko!
Mja-u! Mja-u! Zorko mala!
Igra s vatrom nije šala!«

Ali jao! — suknja gori!
Jadnica se s vatrom bori!
Gori kosa, glava, ruke —
strašne to su Zorki muke!

Cica, Maca, mačke male,
jaukat su strašno stale:
»Pomoć! Pomoć! Nije šala!
Izgori nam Zorka mala!
Mja-u! Mja-u! Tato! Mamo!
Zorki pomoć mi ne znamo!«

Al nikoga nije bilo,
jadno dijete izgorilo. —
Kup pepela, šlake male,
Zorkine su tek ostale.

Cica, Maca sad ne skaču,
neprestano samo plaču:
»Mja-u! Mja-u! Tato! Mamo!
Gdje ste tužni, gdje ste samo?«
Silna bol ih guši, peče —
potok suza s oka teče.

Sveti Niko i crnci.

Jednog dana, usred ljeta,
žarkim suncem crnac šeta. —
I najednom, evo Janka,
sa zastavom trči vanka.
Eto Stipe sa perecom,
da se i on igra s djecom.
Još dotrči mali Pera,
koji vazda obruč tjera.
Nenadano crnca spaze,
kako šeće nasred staze,
za njim viču: »Ha, ha, ha! —
Vidi crnog žohara!«

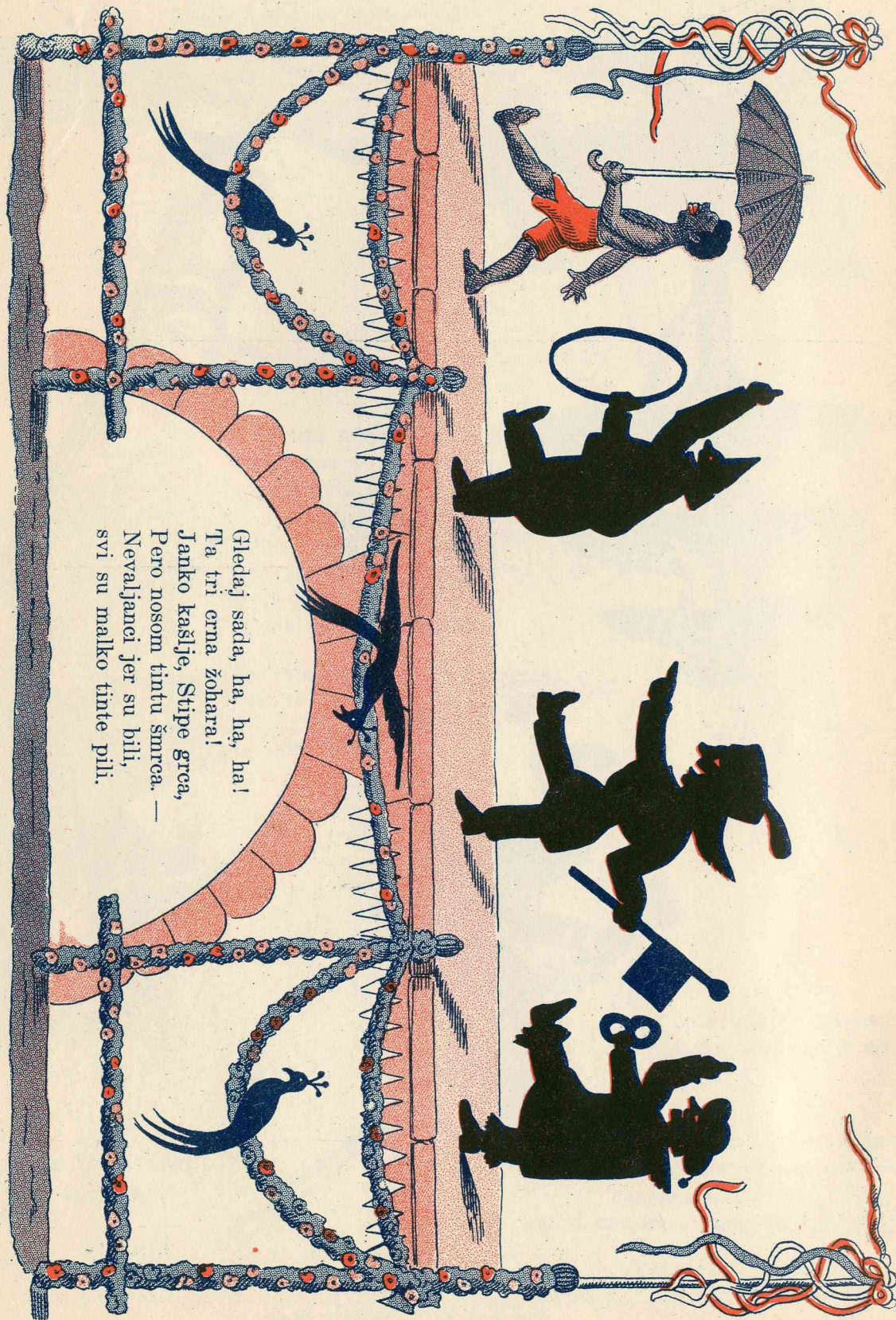
I sred strašne ove vike —
evo ovdje svetog Nike!
S tintarnicom njega eto,
(— jer on piše pismo sveto).
»Djeco, dajte crncu mira!
Nitko njega da ne dira!
Jer i on je božja slika!«
— veli starac, sveti Nika.
Al ne mare tepei mali,
još se jače smijat stali,
rugajuć se: »Ha, ha, ha! —
Vidi crnog žohara!«

Crnca bilo žao svecu —
pa pohvata zlobnu djecu:
za tur, za vrat il za pleće —
svi jauču, viču, beče.

Ništa plač im ne pomaže —
Niko ih u tintu slaže.
Usred ove crne juhe,
prtljaju se kao muhe.

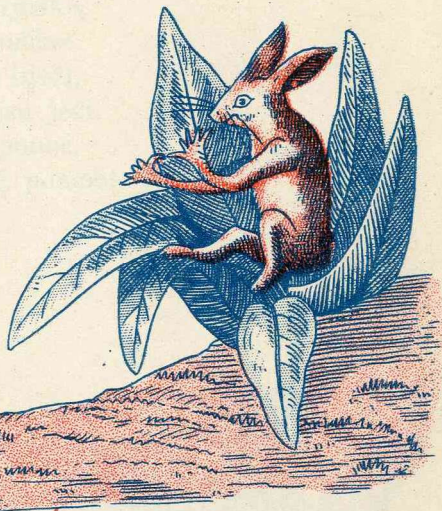
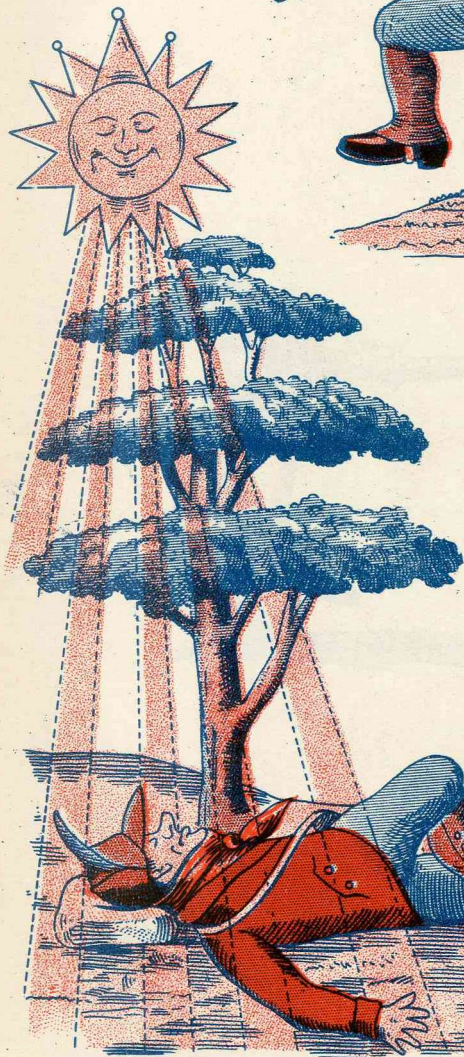
Gledaj sada, ha, ha, ha!
 Ta tri crna žoharai
 Janko kašlje, Stipe greca,
 Pero nosom tintu šmreca. —
 Nevaljanci jer su bili,
 svi su malko tinte pili.

Zec — lovac.

S dugom puškom, s torbom praha,
divlji lovac sve bez straha,
u lug dana jednog stupa,
oštro stupa, grozno lupa.

Da u lovu ima sreće,
naočale na nos meće.

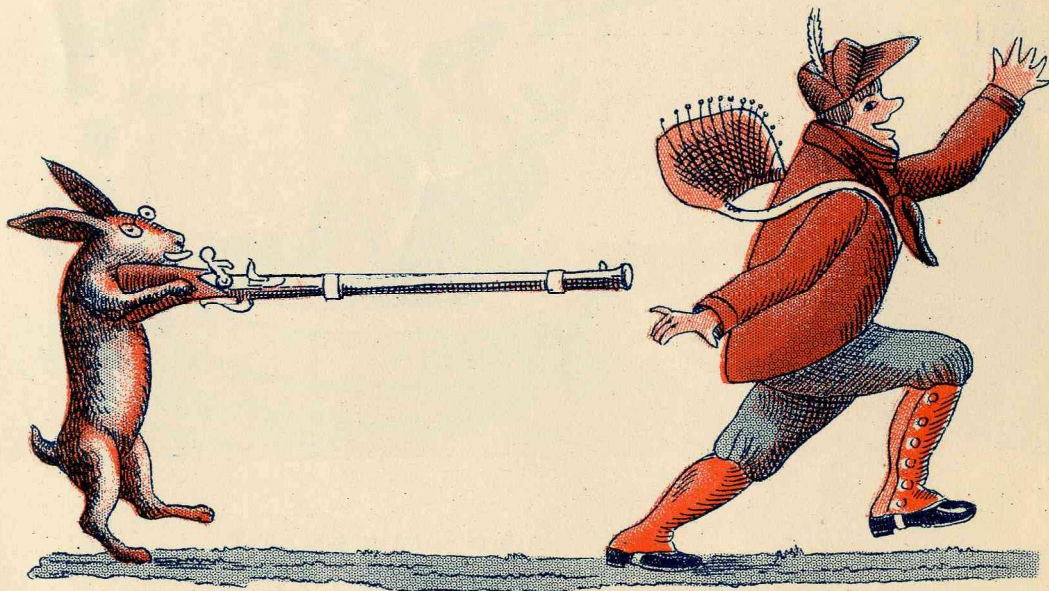
Lovca gleda zeko mali —
pa se čudi, ruga, šali.

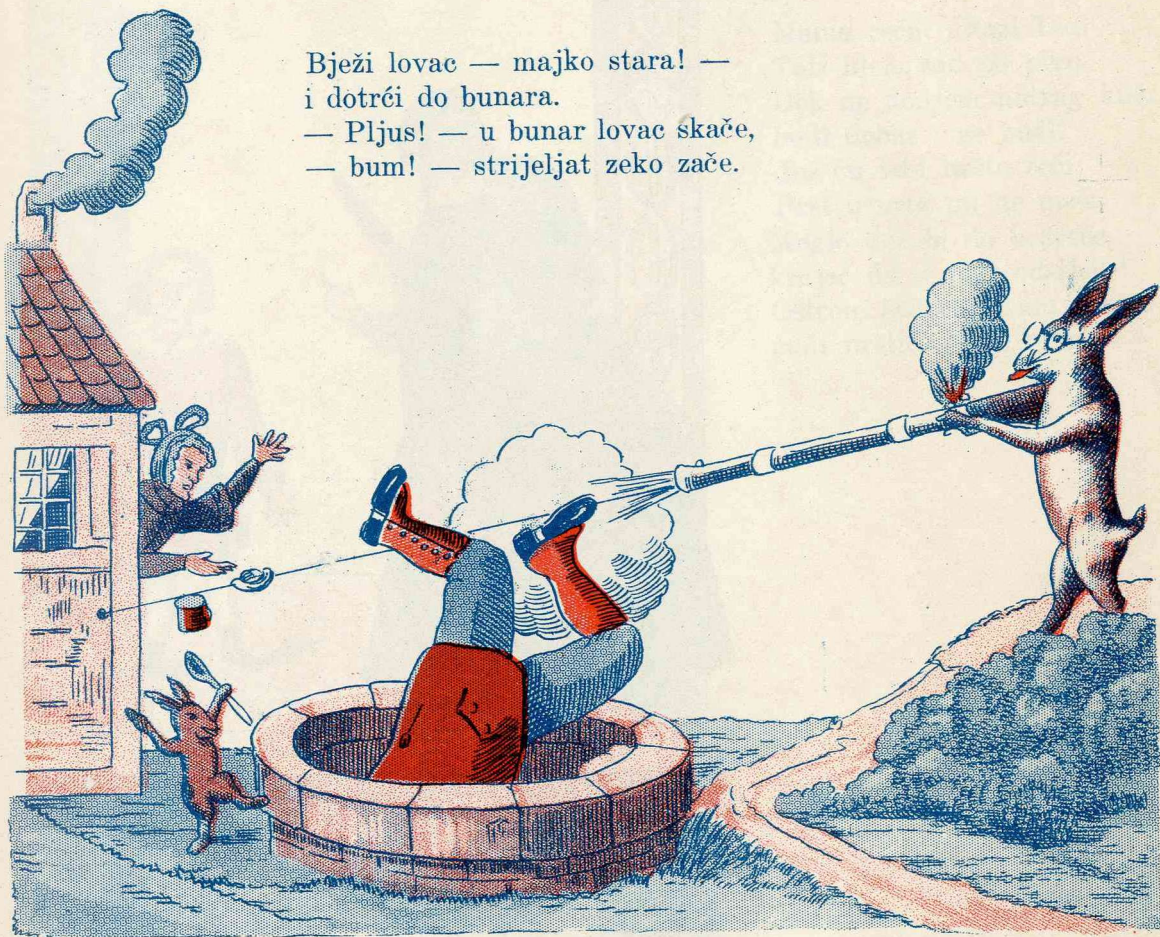
Sunce sije, pa se smije,
lovca groznog znoj oblije.
Odmara se tad na travi,
pokraj sebe pušku stavi. —
Iza grma, nedaleko,
sve to gleda mali zeko.
Lovac hrče — zeko sade,
naočale, pušku krađe.

S naočalma povrh njuške,
zeko naš se hvata puške.
Zeko cilja — lovac bježi,
grozan strah mu kosu ježi.
Dugo bježi, sve do ponoć,
više: »Ljudi, pomoć, pomoć!«

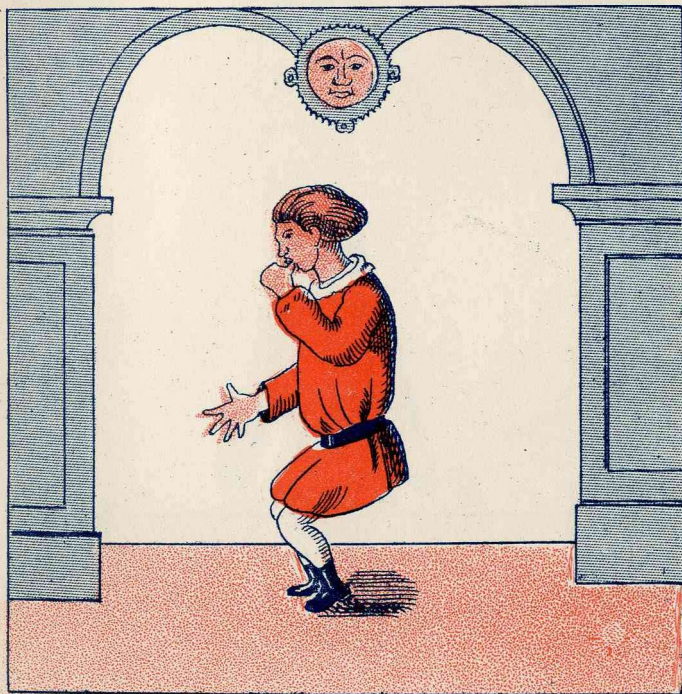
Bježi lovac — majko stara! —
i dotréi do bunara.
— Pljus! — u bunar lovac skače,
— bum! — strijeljat zeko začē.

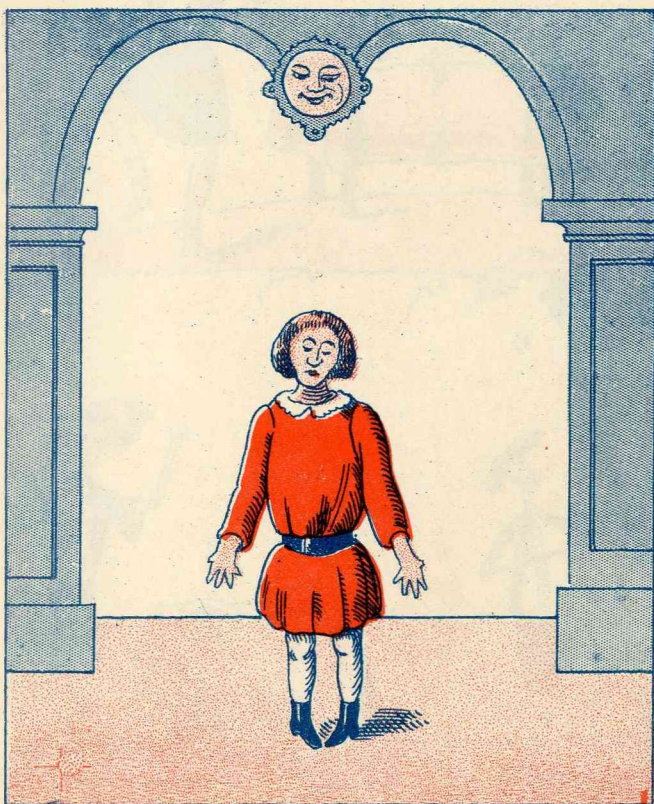
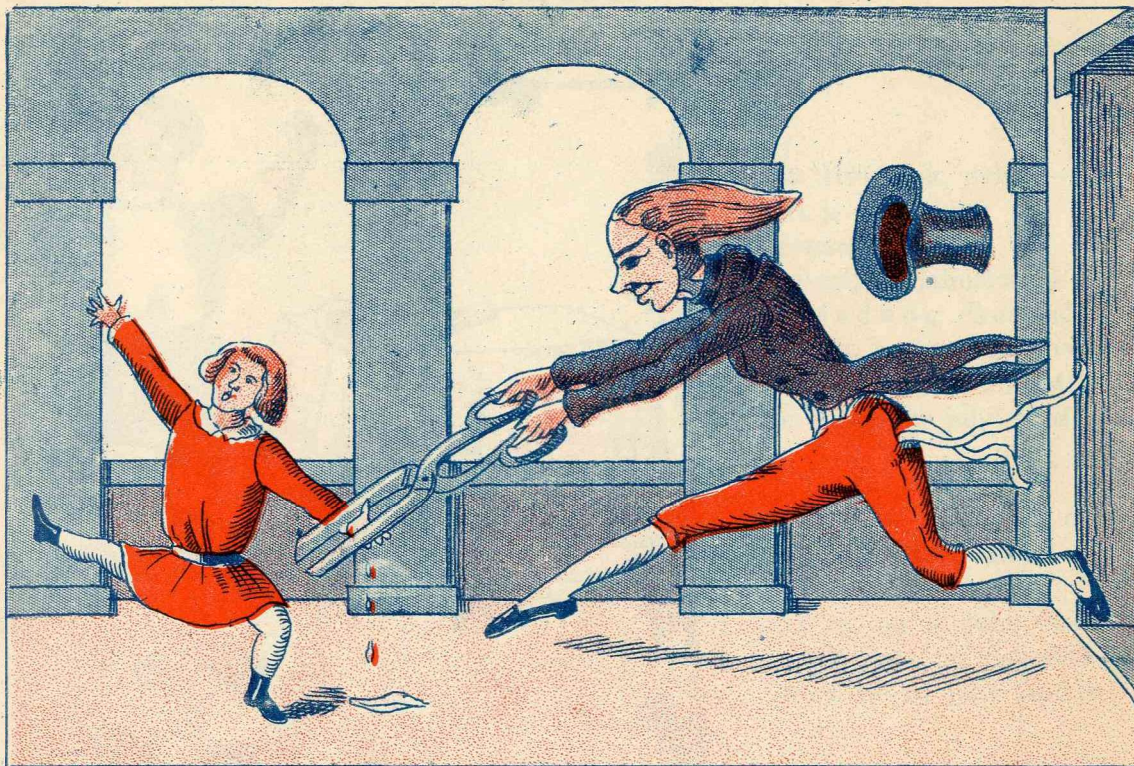
Žena lovcu gaće šije,
kraj prozora kavu pije.
U zdjelicu tane leti —
zdjelica se sva razleti.
Prestrašena žena plače —
kraj bunara zečić skače.
Mladi sinčić starog zeca,
žlicu hvata kao djeca,
više glasno: »Cigu, migu!« —
strašnom lovcu kaže figu.

Ivić Dudlić.

Mama reče: »Pazi Ivo!
Tati idem sad po pivo.
Dok ne dodjem natrag kući,
budi dobar i ne buči!
Još ću tebi nešto reći: —
Prst u usta mi ne meći!
Moglo doć bi do nesreće,
krojač da ti prst odsiječe!
Oštrom škarom samo zvrene,
mali prstić u kut vrene.«

Ali istu još minutu —
Dudlić dudla prst u kutu!

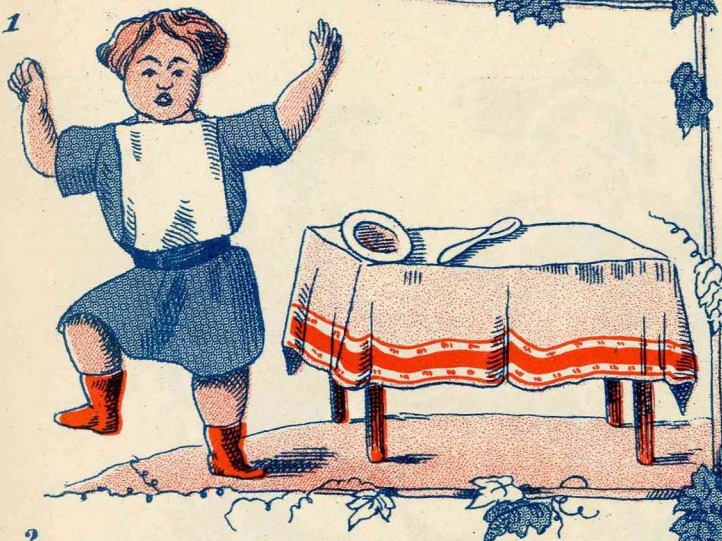

Ciii! — zaškripe sobna vrata,
 Hu! — gle, krojač od zanata!
 Brzo škara on se laća,
 pa ti skače do dudlača.
 Grozne škare — cik! — zazvrenu —
 palca dva u stranu vrenu!
 — Cvili Ivić, plače glasno,
 ali sada već je kasno.

Kad se mama kući vrati,
 strašnu sliku gleda s vrati.
 Palaca već Ivo nema,
 odrezani su posvema.

Jušić.

1

Bio Jušić jak, debeo —
kad je rado juhu jeo.
Crvena je bio lica,
kao zrijela jabučica. —
Ali jednog dana više:
»Ne cu, ne cu juhe vise!
Nemoj juhe mi donesti!
Ne cu, ne cu juhe jesti!«

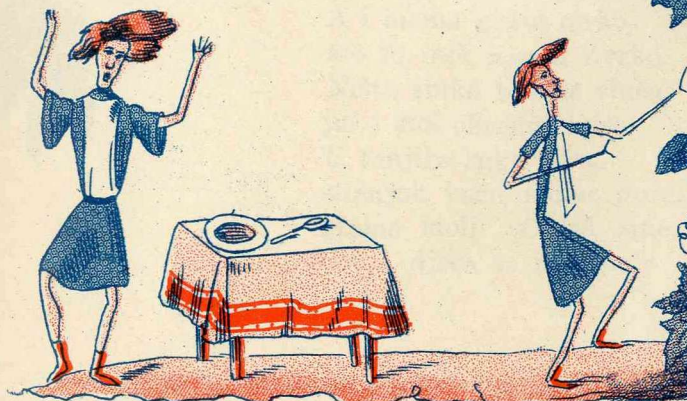
2

Ali jao! — drugog dana,
bio mršav kao vrana!
Opet stao je da viče:
»Ne cu, ne cu juhe vise!
Nemoj juhe mi donesti!
Ne cu, ne cu juhe jesti!«

3

4

Četir dana prodju cigla —
suh je Jušić kao igla.
Težio je možda kilo —
petog dana — nij ga bilo.

5

Zvrko.

»Ej, Zvrkane, kud se prtiš!
Na tom stolu što se vrtiš?«
— reče tata vrlo strogo —
»Nemoj, da me ljutiš mnogo!«
A i mama gleda mrko,
što to radi njezin Zvrko.
Ništa sinko baš ne sluša,
još i stol okrenut kuša.
U tanjire ruke tura,
stolnjak vuče, stolac gura.
Mama moli: »Čuješ, sine,
dobra djeca to ne čine!«

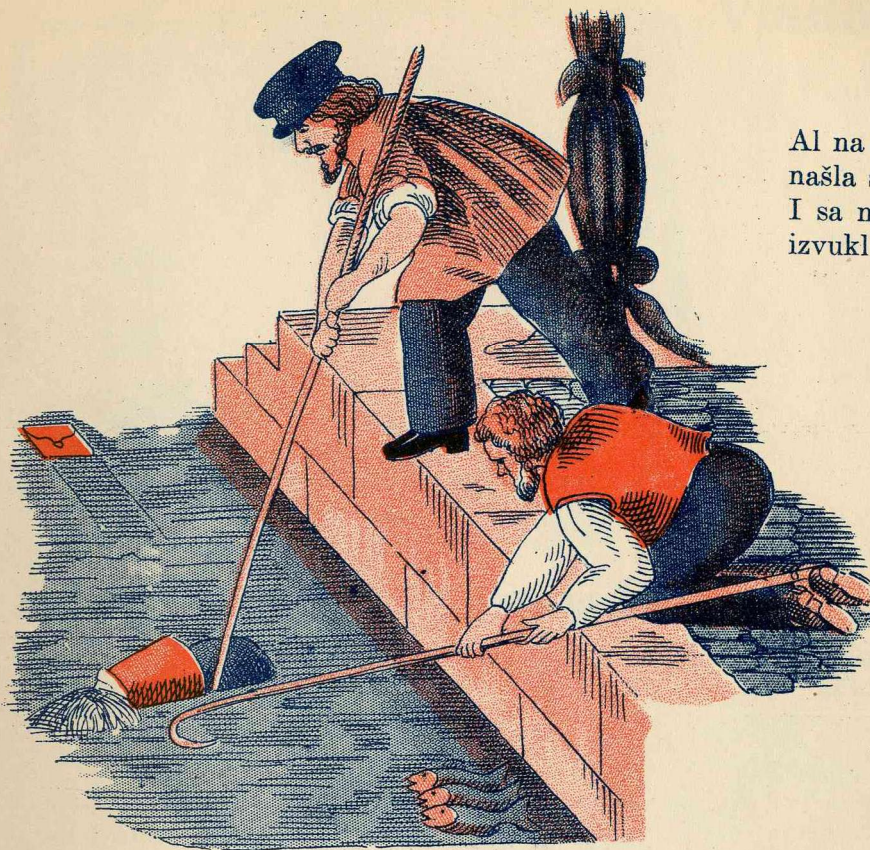

Pogledajte djeco ovo,
 da vidite čudo novo.
 Baš se divlje Zvrko njiše,
 zadržat ga ne mož' više.
 Prevrnutim stolcem sada —
 na pod sinko naglo pada!
 Uzalud za stolnjak hvata,
 ne pomaže niti tata.
 Čaše, boce, servijete,
 groznom bukom na pod lijete. —
 Mama gleda tužno, mrko,
 što uradi njezin Zvrko.

Pod stolnjak se junak skrio,
sasvim prazan stol je bio.
Na podu je ručak cijeli,
i zaprljan stolnjak bijeli,
A tanjiri, boce, čaše,
tužno vire iz te kaše.

Razbila se boca, zdjela,
radi sinka — svi bez jela.
Tata viče, diže pesti,
pita mamu: »Šta ću jesti?« —
Mama gleda tužno, mrko,
što uradi njezin Zvrko.

Al na sreću, dva ribara
našla su se ovdje stara.
I sa mnogo teške muke
izvukli ga sa dvije kuke.

Eto, kako sad izgleda
pokisnula ova bijeda!
Sav je mokar kao svraka,
ili kao spužva kaka.
Prokislo mu sve odijelo
i prozeblo cijelo tijelo. —

A ribice, lude, male,
zbijaju sa Berom šale.
Smiju mu se, rugajući,
što ne može jadan kući.
Torbak s vodom dalje plovi —
ded ga Bero sada lovi!

Vlado Zrakoplovac.

Kad na polju grmi, sijeva,
bura duva, kiša lijeva,
dijete svako, da ne strada,
kod kuće je uvijek tada. —
Al ne sluša toga Vlado,
već on šeto bi se rado.
S kišobranom on se žuri,
pa se šeta sve po buri.

Uh, što vjetar to zavija,
kida granje, stabla svija,
i urliče strašno sada,
što zahvati — sve postrada!
Kišobran — gle! — iznenada,
diže vjetar s Vladom sada,
pa ih nosi do oblaka,
kao da su perca laka.

Proleti kroz oblak hladni
s kišobranom Vlado jadni.
Pa i dalje, dalje plovi —
tiče nebo šešir novi.
Kud li još te Vlado leti,
neka znade Bogo sveti!

